

Nieuwsbrief PFR Updates - Nummer 36, 2018

Nummer 36, 2018

Redactie: W.M. Schrama, L. Hu, M. Jonker, M. van der Leeden en J. Tigchelaar.

INHOUDSOPGAVE

Hof

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:5270](#) 13-12-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:3407](#) 12-12-2018

[Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, ECLI:NL:GHARL:2018:10711](#) 06-12-2018

[Gerechtshof Den Haag, ECLI:NL:GHDHA:2018:3377](#) 14-11-2018

[Gerechtshof 's-Hertogenbosch, ECLI:NL:GHSHE:2018:3035](#) 12-07-2018

Rechtbank

[Rechtbank Oost-Brabant, ECLI:NL:RBOBR:2018:3942](#) 03-08-2018

[Rechtbank Midden-Nederland, ECLI:NL:RBMNE:2018:2925](#) 02-07-2018

RECHTSPRAAK

Partneralimentatie. Convenant, geen beding van niet-wijziging. Partijen zijn bewust afgeweken van de wettelijke maatstaven. Omstandigheden zijn niet zo ingrijpend gewijzigd dat de man naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet langer aan het beding over partneralimentatie mag worden gehouden.

In het convenant is opgenomen dat de man aan de vrouw een partneralimentatie zal betalen van € 2.250 bruto per maand, jaarlijks te indexeren. Verder staat in het convenant dat als de vrouw inkomsten uit arbeid gaat genieten deze geen invloed zullen hebben op de hoogte van de partneralimentatie. Ook een inkomensverbetering van de man zal geen invloed hebben op de hoogte van de alimentatie.

De man beroept zich in hoger beroep primair op dwaling ter zake van de afspraak over de partneralimentatie. De vrouw betwist dat standpunt. Het hof oordeelt dat de man onvoldoende feiten en omstandigheden heeft gesteld die in het licht van de gemotiveerde betwisting door de vrouw tot een geslaagd beroep op dwaling kunnen leiden.

Vervolgens beoordeelt het hof of de afspraak over de partneralimentatie is aangegaan met grove miskenning van de wettelijke maatstaven dan wel of partijen bewust hebben willen afwijken van de wettelijke maatstaven. De rechtbank kwam tot het oordeel dat van grove miskenning van de maatstaven gesproken moest worden. De vrouw komt hiertegen op in hoger beroep. Zij meent dat bewust is afgeweken van de wettelijke maatstaven. Het hof is het met de vrouw eens. Daartoe overweegt het hof als volgt.

Geoordeeld moet worden dat partijen met betrekking tot het bepalen van de bijdrage in het levensonderhoud van de vrouw in het convenant kennelijk niet de wettelijke maatstaven voor ogen hebben gehad, maar welbewust hierover een eigen regeling hebben willen treffen.

Dit oordeel leidt het hof onder meer af uit de e-mail van de mediator van 17 september 2015, waarin onder meer is opgenomen:

‘Ik heb jullie voor wat betreft de kinderalimentatie en de partneralimentatie gewezen op de

mogelijkheid van het opstellen van een behoefte- en een draagkrachtberekening. Daarvan hebben jullie beiden afgezien. In onderling overleg hebben jullie de kinderalimentatie vastgesteld op een bedrag van € 125,- per kind per maand en de partneralimentatie op een bedrag van € 2.250,- bruto per maand.'

Ook uit het door partijen in het convenant opgenomen artikel 2.2. waarin is bepaald dat eventueel te verwerven inkomsten van de vrouw en verbetering van het inkomen van de man niet tot wijziging van de afgesproken bijdrage in het levensonderhoud van de vrouw zullen leiden, leidt tot de conclusie dat partijen bewust zijn afgeweken van de wettelijke maatstaven. Voorts neemt het hof in aanmerking dat partijen naast de mediator bij het opmaken van het convenant ook bijstand hebben gehad van een gemeenschappelijke advocaat die, naar de man niet heeft betwist, het convenant met partijen heeft doorgenomen, waaronder de bepalingen over het levensonderhoud. Dat de man zich heeft laten leiden door de in de ogen van de mediator redelijk te achten onderhoudsbijdrage en zich daarbij niet heeft willen laten voorrekenen welk bedrag hij op basis van de wettelijke grondslagen aan de vrouw voor partneralimentatie zou kunnen voldoen, maakt op zich niet dat er geen sprake kan zijn van bewust afwijken van de wettelijke maatstaven. De grief van de vrouw slaagt.

Het hof zal thans moeten beoordelen of de omstandigheden zo ingrijpend zijn gewijzigd dat de man naar maatstaven van redelijkheid en billijkheid niet langer aan het beding mag worden gehouden. De man heeft hiertoe gesteld dat de vrouw eigen inkomsten heeft en (ter zitting) van het hof dat zijn inkomen in 2016 (wel) lager is. Gelet op de zware stelplicht van de man in dezen had het op zijn weg gelegen zijn stelling nader te concretiseren en te onderbouwen. De man was hiertoe temeer gehouden nu partijen in het convenant hebben bepaald dat, indien de vrouw inkomsten uit arbeid gaat genieten, deze geen invloed hebben op de hoogte van de door de man te betalen partneralimentatie en partijen daarnaast om fiscale redenen een hoger bedrag aan partneralimentatie hebben afgesproken en de kinderalimentatie op een lager bedrag hebben bepaald. Het hof ziet geen aanleiding om de in het convenant vastgelegde partneralimentatie op deze grond te wijzigen.

Het vernietigt de beschikking van de rechtbank en stelt de partneralimentatie vast conform het verzoek van de vrouw.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 13-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:5270

Zaaknummer: 200.228.178_01

RECHTSPRAAK

GI is belast met voogdij over kind van minderjarige moeder. Kind wordt met spoed uit huis geplaatst. Omdat GI de voogd is, is er geen wettelijke mogelijkheid om de beslissing tot spoeduisplaatsing te laten toetsen. Verzoek om voogdij aan de grootmoeder vaderszijde toe te kennen wordt afgewezen.

De verzoekers verzoeken oma vaderszijde met de voogdij over de in 2018 geboren minderjarige te belasten. Oma vaderszijde zorgde al een paar dagen in de week voor de baby. Nu zit de minderjarige in een crisisspleeggezin in plaats van op een voor hem vertrouwde plek. De gecertificeerde instelling (GI) is nog steeds op zoek naar een perspectiefbiedend pleeggezin. De ouders hebben ook verzocht om wijziging van de voogdij, omdat er geen ander middel is om de spoeduisplaatsing van de baby op 1 november 2018 te laten beoordelen. De GI is immers voogd. De ouders hadden graag gezien dat de spoeduisplaatsing bij oma vaderszijde plaatsvond.

Het hof overweegt dat ter zitting is gebleken dat het bezwaar van de ouders tegen de benoeming van de GI tot voogd vooral ziet op de plaatsing van de baby in een crisisspleeggezin en niet bij oma vaderszijde. De GI heeft ter zitting uiteengezet waarom zij deze beslissing in het belang van het kindje heeft genomen. Deze beslissing en ook de wijze waarop die ten uitvoer is gelegd, kan verder niet door het hof worden getoetst. Deze is echter wel van belang voor de beantwoording van de vraag of, alles meewegende, de beslissing van de rechtbank om de GI met de voogdij over de minderjarige te belasten, juist is en in het belang van de minderjarige is genomen. Het hof beantwoordt deze vraag bevestigend en neemt daarbij in aanmerking dat er in het jonge leven van de minderjarige al veel is gebeurd. Als de baby niet meer in het eigen gezin kan verblijven, heeft hij recht op zekerheid, continuïteit en een ongestoorde hechting in de alternatieve leefsituatie en duidelijkheid over zijn opvoedingsperspectief. Naar het oordeel van het hof is dit, nu hij nog zo jong is, voor de baby des te belangrijker. Door niet oma vaderszijde maar de GI als voogd te benoemen worden de belangen van de minderjarige het meeste gediend. Oma vaderszijde is weliswaar zeer betrokken bij de moeder en bij de minderjarige, maar uit de inhoud van het dossier en het verhandelde ter zitting is gebleken dat het haar niet altijd lukt om in het belang van de

minderjarige te handelen. Het hof is om die reden van oordeel dat de rechtbank op goede gronden heeft geoordeeld en beslist zoals deze heeft gedaan door de GI met de voogdij over de minderjarige te belasten. Het hof neemt die gronden daarom over en maakt deze tot de zijne. Dit betekent dat het hof de bestreden beschikking zal bekrachtigen en het verzoek van de verzoekers zal afwijzen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 12-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:3407

Zaaknummer: 200.243.803/01

RECHTSPRAAK

Bevoegdheid spreekuurrechter om een geschil over schoolkeuze aan voor te leggen. Het hof oordeelt dat de kantonrechter als spreekuurrechter op grond van analoge toepassing van artikel 96 Rv in de verzoekprocedure bevoegd is van het geschil op grond van boek 1 BW kennis te nemen, mits het geschil valt binnen de reikwijdte van artikel 96 Rv (rechtsgevolg moet ter vrije bepaling van partijen staan). Anders dan de kantonrechter verleent het hof vervangende toestemming aan de moeder om het kind in te schrijven op de basisschool in haar buurt. Dit geldt ook voor de BSO.

De moeder klaagt erover dat de kantonrechter als spreekuurrechter niet bevoegd is geweest om kennis te nemen van het geschil tussen partijen, in het bijzonder omdat het een zaak van boek 1 BW betreft.

Het hof onderkent dat in de bestreden beschikking wordt overwogen dat in het Procesreglement van de Spreekuurrechter is opgenomen dat enkel verzoekschriften gebaseerd op de boeken 3 tot en met 7 BW – en niet ook boek 1 BW – door de spreekuurrechter in behandeling worden genomen, maar deze beperking heeft het hof in dat procesreglement niet terug kunnen vinden. De bevoegdheid van de kantonrechter als spreekuurrechter is daarbij gebaseerd op artikel 96 Rv en de vraag of het geschil kan worden voorgelegd aan de kantonrechter (al dan niet als spreekuurrechter en met toepassing van genoemd procesreglement) moet dan ook aan de hand van de reikwijdte van dat artikel worden beoordeeld. Daarover overweegt het hof dat genoemd artikel 96 Rv weliswaar is opgenomen in de afdeling die betrekking heeft op dagvaardingsprocedure – en dat de verzoekschriftprocedure geen vergelijkbare bepaling kent – maar dat de wet en de aard van de verzoekschriftprocedure zoals geregeld in artikelen 261 e.v. Rv zich niet verzetten tegen overeenkomstige toepassing van artikel 96 Rv op verzoekschriftprocedures.

Op grond van artikel 96 Rv kunnen partijen zich samen tot een kantonrechter wenden en zijn beslissing inroepen in alle zaken die slechts rechtsgevolgen betreffen die ter vrije bepaling van

partijen staan. De inschrijving van de kinderen op school – zijnde een geschil als bedoeld in artikel 1:253a BW – betreft een rechtsgevolg dat ter vrije beschikking van partijen staat, ook al ligt er in de beoordeling een toets aan het belang van het kind besloten. Het hof stelt dan ook vast dat partijen ervoor hebben kunnen kiezen hun geschil met betrekking tot de schoolinschrijving aan de kantonrechter voor te leggen die daarop kan beslissen. Ook staat vast dat partijen hiervoor hebben gekozen nu niet in geschil is dat de kantonrechter, met instemming van partijen, de brief van de mediator heeft aangemerkt als een verzoek van de moeder om vervangende toestemming te verlenen en deze in behandeling heeft genomen.

Het hof komt dan ook tot de conclusie dat de moeder door de kantonrechter terecht is ontvangen in haar verzoek en dat hij ook bevoegd was op dit verzoek te beslissen. Nu tussen partijen evenmin in geschil is dat partijen zich het hoger beroep hebben voorbehouden, kan de moeder ook worden ontvangen in het door haar ingestelde hoger beroep tegen de beschikking van de spreekuurrechter van 26 april 2018.

Inhoudelijk is het hof van oordeel, anders dan de rechtbank, dat een verandering van basisschool zoals de moeder deze wenst in het belang is van de kinderen.

Instantie: Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden

Datum uitspraak: 06-12-2018

ECLI: ECLI:NL:GHARL:2018:10711

Zaaknummer: 200.243.078/01

RECHTSPRAAK

Echtscheiding; hoofdverblijfplaats kinderen. Twee van de kinderen die bij de vader wonen, zijn geen belanghebbenden in het geschil over de hoofdverblijfplaats van het derde kind dat bij de moeder woont.

De rechtbank heeft, voor zover thans van belang, de echtscheiding tussen partijen uitgesproken en bepaald dat de hoofdverblijfplaats van de minderjarigen 1 en 2 bij de vader zal zijn en de hoofdverblijfplaats van de minderjarige 3 bij de moeder. Minderjarigen 1 en 2 verzoeken het hof bij beschikking, voor zover de wet dit toelaat uitvoerbaar bij voorraad, een bijzondere curator voor de minderjarigen te benoemen die de mogelijkheden onderzoekt voor een terugkeer van minderjarige 3 in het gezin van de vader waarvan de minderjarigen 1 en 2 reeds deel uitmaken.

Het hof overweegt allereerst dat het verzoek tot benoeming van een bijzondere curator materieel gezien een geschil is tussen de ouders omtrent de feitelijke verblijfplaats van een ander kind uit hetzelfde gezin. In dat licht dient te worden gezien of de minderjarigen 1 en 2 wel ontvankelijk zijn in hun verzoek.

Het hof is van oordeel dat de minderjarigen 1 en 2 niet als belanghebbende in de zin van artikel 798 lid 1 Rv kunnen worden beschouwd. Hierbij volgt het hof de lijn die de Hoge Raad in 2010 reeds heeft uitgezet. Het hof neemt in aanmerking dat enkel in bijzondere situaties, bijvoorbeeld in zaken betreffende een uithuisplaatsing van een minderjarige in een gesloten accommodatie, een minderjarige als belanghebbende kan worden aangemerkt. Een dergelijke situatie doet zich in de procedure omtrent de hoofdverblijfplaats van minderjarige 3 niet voor. In casu betreft het een geschil tussen de beide ouders omtrent de feitelijke verblijfplaats van een andere kind uit hetzelfde gezin (ECLI:NL:GHSGR:2010:BP2181). In dat geschil zijn de minderjarigen 1 en 2 geen belanghebbende. Het voorgaande leidt ertoe dat de minderjarige 1 en 2 niet kunnen worden ontvangen in hun verzoek tot benoeming van een bijzondere curator over de minderjarigen. Het hof verklaart de minderjarigen 1 en 2 niet-ontvankelijk in hun verzoek een bijzondere curator te benoemen over hen.

Instantie: Gerechtshof Den Haag

Datum uitspraak: 14-11-2018

ECLI: ECLI:NL:GHDHA:2018:3377

Zaaknummer: 200.242.719/01

RECHTSPRAAK

Herroeping van de voorlopige ondertoezichtstelling wegens ontbreken rechtsmacht. Op grond van feiten en omstandigheden die niet kenbaar waren ten tijde van de telefonisch gegeven beslissing tot voorlopige ondertoezichtstelling, herroept de kinderrechter die beslissing en acht zich onbevoegd omdat de minderjarige zijn gewone verblijfplaats in het buitenland heeft.

Deze beschikking volgt op de beschikking van de kinderrechter van 23 juli 2018, waarbij het ongeboren kind voorlopig onder toezicht is gesteld tot 23 oktober 2018 en een machtiging is verleend tot uithuisplaatsing van het ongeboren kind in een pleeggezin voor de duur van vier weken. De beslissing op het verzoek is voor het overige aangehouden. Aan de orde is thans de verlenging van de machtiging van de duur van de uithuisplaatsing voor de duur van de voorlopige ondertoezichtstelling.

De advocaat van de moeder verzoekt primair dat de rechtbank zich onbevoegd verklaart op grond van artikel 8 Verordening Brussel IIbis, omdat de minderjarige op 20 juli 2018 in België is geboren en haar gewone verblijfplaats in België is. De Raad voor de Kinderbescherming (Raad) blijft bij zijn standpunt dat de kinderrechter wel bevoegd was om de voorlopige ondertoezichtstelling uit te spreken, omdat de moeder volgens de Basisregistratie Personen (BRP) ten tijde van het verzoek om een voorlopige ondertoezichtstelling in Nederland woonachtig was.

De kinderrechter overweegt als volgt. Uit de feiten en omstandigheden leidt de kinderrechter af dat de minderjarige is België is geboren, drie dagen voorafgaand aan het verzoek van de Raad, en het van meet af aan de bedoeling van de moeder was daar met de minderjarige en haar vriend te verblijven en in België een bestendig bestaan op te bouwen. De moeder heeft daartoe niet alleen voorafgaand aan de geboorte van minderjarige haar intentie uitgesproken, maar zij heeft daartoe ook handelingen verricht als inschrijving in België, bevestigd door het overgelegde bewijs van woonst, het aangaan van een huurovereenkomst voor een woning in België en het aanzoeken van hulp en begeleiding via sociaal werk in België voor na de geboorte van de minderjarige. Deze intentie van de moeder lijkt bovendien bevestiging te

vinden in de omstandigheid dat haar woning in Nederland reeds eerder onbewoond werd aangetroffen. De moeder moet zich weliswaar nog laten uitschrijven in Nederland, maar ter zitting heeft zij gezegd dit spoedig te zullen doen. Zij woont inmiddels al enige tijd in België samen met haar vriend, de vader van de minderjarige. Zij wenst met de vader voor de minderjarige te zorgen. Dat haar intentie om naar België te verhuizen mogelijk mede is ingegeven door de vrees voor instanties die de moeder heeft als gevolg van de uithuisplaatsing van haar andere twee kinderen, doet naar het oordeel van de kinderrechter aan deze feiten en omstandigheden niets af.

Niet bepalend voor de vaststelling van het begrip ‘gewone verblijfplaats’ zijn de juridische criteria die in Nederland zijn neergelegd in artikel 1:10 tot en met 1:14 BW, maar de concrete omstandigheden van het geval. Het afgeleide of afhankelijke woonplaatsbegrip als neergelegd in artikel 1:12 BW is niet van toepassing in het kader van de vaststelling van iemands ‘gewone verblijfplaats’. De inschrijving van de moeder in als ingezetene in de Nederlandse BRP is daarvoor niet relevant.

Gelet op deze feiten en omstandigheden, de stukken en het verhandelde ter zitting ziet de kinderrechter aanleiding om het in voormelde beschikking van 23 juli 2018 geformuleerde oordeel met ingang van heden te wijzigen, nu de kinderrechter van oordeel is dat op basis van de thans beschikbare informatie de gewone woon- of verblijfplaats van de minderjarige in België is en ook reeds was ten tijde van het aanhangig maken van deze zaak. De kinderrechter kan niet, en dat is anders dan de Raad stelt, op informatie voortborduren waarvan inmiddels is komen vast te staan dat deze niet juist was. Ook voor het resterende deel van het verzoek van de Raad tot uithuisplaatsing voor de duur van de voorlopige ondertoezichtstelling verklaart de kinderrechter zich onbevoegd.

De kinderrechter herroept de voorlopige ondertoezichtstelling en de spoedmachtiging uithuisplaatsing en bepaalt vervolgens dat die met ingang van de datum van de uitspraak eindigen. Hij verklaart zich onbevoegd voor de resterende duur van de verzochte uithuisplaatsing.

Instantie: Rechtbank Oost-Brabant

Datum uitspraak: 03-08-2018

ECLI: ECLI:NL:RBOBR:2018:3942

Zaaknummer: C/01/336517 / JE RK 18-1091

RECHTSPRAAK

Niet tijdige indiening hogerberoepschrift, ook al is dit beroepschrift met bijlagen volgens het resultatenrapport van de advocaat van appellanten succesvol gefaxt naar het hof. Het hof stelt na onderzoek dat de faxen niet zijn ontvangen. Niet-ontvankelijk.

Het hof overweegt over de ontvankelijkheid als volgt. De bestreden beschikking dateert van 17 mei 2017. De laatste dag van de termijn voor het aanwenden van het rechtsmiddel was 17 augustus 2017. Op 18 augustus 2017 is ter griffie van het hof een origineel exemplaar van het beroepschrift binnengekomen, derhalve na het verstrijken van de beroepstermijn.

Namens de moeder en de stiefvader is aangevoerd dat het beroepschrift met bijlagen per fax is ingediend op 16 augustus 2017 om 16.53 uur, welk faxbericht 22 pagina's bevatte, en ook om 16.54 uur, welk faxbericht 64 pagina's bevatte, hetgeen blijkt uit de twee overgelegde resultatenrapporten. Op de resultatenrapporten staat immers onder 'Resultaat' de melding 'ok' en indien de faxen niet verzonden zouden zijn zou hier een andere code hebben gestaan, aldus appellanten. Uit de resultatenrapporten blijkt voorts dat beide faxen naar het juiste faxnummer zijn verzonden, te weten faxnummer 1. Het beroepschrift is volgens appellanten derhalve tijdig ingediend. De advocaat van appellanten stelt nooit problemen met de fax te hebben gehad. De faxen zijn verzonden vanaf faxnummer 2. Overigens kan volgens appellanten het niet ontvangen van de faxberichten niet worden toegerekend aan verzender, appellanten, indien deze wel over verzendberichten beschikt (ECLI:NL:HR:2016:296).

Het hof stelt voorop dat de dag waarop het beroepschrift is ingekomen ter griffie maatgevend is voor de beantwoording van de vraag of het hoger beroep door de advocaat van de moeder en de stiefvader tijdig is ingesteld (de ontvangsttheorie). De bewijslast dienaangaande ligt bij de (advocaat van de) moeder en de stiefvader. Namens de moeder en de stiefvader zijn hiertoe voormelde resultatenrapporten in het geding gebracht. Het hof heeft beide door de advocaat van appellanten op 16 augustus 2017 verzonden faxberichten evenwel niet ontvangen. Aan de hand van de overgelegde resultatenrapporten heeft het hof intern uitvoerig onderzoek verricht. Op het overzicht van de op 16 tot en met 18 augustus 2017 op faxnummer 1 ontvangen faxberichten komt het faxnummer 2, waarvandaan de faxberichten namens appellanten zijn

verzonden, niet voor. De op dit overzicht vermelde ontvangen faxen waarbij geen faxnummer staat vermeld, corresponderen zowel qua tijdstip (16 augustus 2017 om 16.53 uur en om 16.54 uur) als qua aantal pagina's (22 respectievelijk 64 pagina's) niet met de bedoelde faxen. Verder is uit navraag bij de facilitaire dienst van het hof gebleken dat er op en omstreeks die dag geen problemen waren met de fax en dat andere faxberichten in goede orde zijn ontvangen. Van technische gebreken dan wel interne andere problemen anderszins is niet gebleken. Derhalve kan niet worden vastgesteld dat de gestelde faxen door het hof in goede orde zijn ontvangen of geacht kunnen worden te zijn ontvangen. De overgelegde resultatenrapporten zijn, in samenhang met de opmerking van de advocaat van appellanten dat zij nooit eerder problemen met de fax heeft gehad, onvoldoende als bewijs van een tijdige ontvangst. De code 'TX' onder 'Modus' op de verzendbevestiging duidt immers slechts op een succesvolle verzending, maar een dergelijk verzendbewijs is geen bewijs van daadwerkelijke ontvangst door de griffie van het hof. Het hof verklaart appellanten niet-ontvankelijk in hun hoger beroep.

Instantie: Gerechtshof 's-Hertogenbosch

Datum uitspraak: 12-07-2018

ECLI: ECLI:NL:GHSHE:2018:3035

Zaaknummer: 200.221.688_01

RECHTSPRAAK

Beschermingsbewind. Verzoek tot opheffing van het bewind in verband met reeds aangevangen budgetbeheer door de zorginstelling waar de rechthebbende verblijft. Bewind is, nu er budgetbeheer nodig is, kennelijk noodzakelijk. Bovendien is beheer door de zorginstelling waar belanghebbende verblijft ongewenst. Verzoek afgewezen.

Het verzoek strekt tot opheffing van het door de kantonrechter te Utrecht op 13 februari 2007 ingestelde bewind over de goederen van rechthebbende, met het doel om budgetbeheer te bewerkstelligen.

Uitgangspunt van de wettelijke regeling van beschermingsbewind is, dat het bewind wordt opgeheven als dit niet langer noodzakelijk is ter bescherming van rechthebbende. De grondslag waarop de maatregel is uitgesproken, is dan komen te vervallen. Aangezien door verzoekers wordt voorgesteld om het bewind te wijzigen in budgetbeheer, is het op dit moment kennelijk nog zo dat rechthebbende niet zelfstandig zijn financiën kan beheren. Gelet op de brief van de budgetconsulent van Kwintes d.d. 25 augustus 2017 moet nog een aantal stappen worden genomen voordat rechthebbende daartoe geheel zelfstandig in staat is.

Het instellen van budgetbeheer na beëindiging van het beschermingsbewind, is dan ook in strijd met het wettelijke uitgangspunt voor opheffing, dat de grond voor het beschermingsbewind is komen te vervallen. Zoals ter zitting is besproken is het bovendien zo, dat bij budgetbeheer ieder toezicht op dat beheer door de kantonrechter ontbreekt.

Daar komt in dit geval nog het volgende bij. In de wettelijke regeling van het beschermingsbewind is expliciet bepaald dat personen die werken bij de zorginstelling waar rechthebbende verzorgd wordt, of personen die met die zorginstelling verbonden zijn, niet als bewindvoerder mogen worden benoemd (art. 1:435 lid 6 BW). De achterliggende reden hiervoor is dat deze personen niet uitsluitend de persoonlijke en vermogensrechtelijke belangen van de rechthebbende kunnen behartigen, omdat zij ook de belangen van de zorginstelling in aanmerking moeten nemen. Dit belangenconflict dient volgens de wetgever te allen tijde voorkomen te worden. De door verzoekers voorgestelde budgetbeheerder is

zorginstelling Kwintes. Ook in dit opzicht strookt de wens van verzoekers niet met het uitgangspunt van de wet.

De door verzoekers nader overgelegde stukken met betrekking tot Kwintes doen de kantonrechter niet van oordeel veranderen. In het bijzonder blijkt uit een overgelegde beschikking van De Nederlandsche Bank dat ieder toezicht op de budgetbeheerdossiers zal ontbreken. Omdat rechthebbende op dit moment nog aangewezen is op ondersteuning in het beheer van zijn financiën, maar de door verzoekers voorgestelde voorziening hem niet de gewenste bescherming biedt, zal het verzoek tot opheffing van het bewind worden afgewezen.

Instantie: Rechtbank Midden-Nederland

Datum uitspraak: 02-07-2018

ECLI: ECLI:NL:RBMNE:2018:2925

Zaaknummer: 6360641 UT VERZ 17-24659